

Skot Vesterfeld

LEPOTANI

Prevela
Ksenija Vlatković

LEPOTANI

Naslov originala

Scott Westerfeld

PRETTIES

Copyright © 2005 by Scott Westerfeld

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Australijskoj zajednici ljubitelja
naučne fantastike za svu naklonost i podršku*

Prvi deo

USPAVANA LEPOTICA

Ne zaboravite da su najlepše stvari
na svetu ujedno i najbesmislenije.
Džon Raskin, *Kamenje Venecije, I*

KRIMOS

Spremanje je uvek najteži deo poslepodneva.

Na pozivnici za vilu Valentino pisalo je poluzvanično, ali taj deo *polu* je zeznut. Kao veče bez žurke, *polu* je ostavljalo previše mogućnosti. Ni za momke nije najzgodnije, mada oni mogu da obuku sako i kravatu (ili da zamene kravatu određenim vrstama okovratnika), mogu i da budu skroz u belom ili u košulji kratkih rukava (ali samo u letnje poslepodne), ali i da obuku mantil, prsluk, smoking, kilt ili neki stvarno fini džemper. Kad je reč o devojkama, ta je definicija, međutim, drastično menjala značenje, kao i većina definicija u Novim Lepotanovcima.

Tali skoro da je više volela formalne zabave u svečanoj odeći. Doduše, takva odeća je bila neudobnija a zabave dosadne dok se svi ne ponapijaju, ali barem nisi morao da lupaš glavu šta ćeš obući.

„Poluzvanično, *poluzvanično*“, ponavljala je, prelazeći pogledom preko obilja u otvorenom ormaru, dok se vrteška s vešalicama svaki čas zaustavljala, pokušavajući da održi korak s Talinim nasumičnim kliktanjem ocnog miša i ljuljajući okačenu odeću. Da, *polu* je načisto folirantska reč.

„Zar je to uopšte reč?“, zapita se Tali naglas. „Polu?“ Zvučala joj je neobično u ustima suvim kao barut zbog prethodne noći.

„To je samo polovina celog“, odgovori soba, verovatno uverena da zvuči pametno.

„Baš tako“, promrmlja Tali.

Sručila se na krevet i zablenu u tavanicu, obuzeta utiskom da se soba okreće. Činilo joj se da nije fer toliko se truditi oko polovine reči.

„Učini da nestane“, reče ona.

Pogrešno je shvativši, soba navuče klizni zid preko ormara. Tali nije imala snage da objašnjava kako je zapravo mislila na mamurluk koji joj se širio glavom kao pregojena mačka, zlovoljna, raspekmežena i nezainteresovana da se bilo kuda mrdne.

Prošle noći su Peris i ona otišli s gomilom drugih krimosa da isprobaju novo klizalište koje je lebdelo iznad stadiona *Nefertete*. Sloj leda, koji je u vazduhu držala mreža podizača, bio je toliko tanak da se provideo, a tu je prozirnost održavala četa mašinica za čišćenje leda, koje su se šunjale između klizača kao nervozne bubice. Od eksplozija vatrometa na stadionu ispod njih, površina je svetlela kao ludački bojeno staklo koje svaki čas menja nijansu.

Svi su morali nositi bandži-jakne, u slučaju da neko propadne. Naravno da niko nikad nije propao, ali sama pomisao da se svet svakog časa može raspasti posle jednog iznenadnog *krc*, podsticala je Tali da pije mnogo šampanjca.

Zejn, nezvanični vođa krimosa, smorio se i prosuo celu flašu po ledu. Objasnio je kako alkohol ima nižu tačku smrzavanja od vode, pa će možda neko zahvaljujući tome da se sruči u vatromet. Ali očigledno nije prosuo dovoljno da spase Talinu glavu ovog jutra.

Soba se oglasi posebnim zvukom koji je označavao poziv drugog krimosa.

„Hej.“

„Hej, Tali.“

„Šaj-la!“ Tali se s mukom podiže na lakat. „Potrebna mi je pomoć!“

„Žurka? Znam.“

„Koja je uopšte fora s tim *poluzvaničnim*?“

Šaj se nasmeja. „Talić, nemaš ti pojma. Zar nisi čula ping?“

„Kakav ping?“

„Poslala sam ti pre nekoliko *sati*.“

Tali baci pogled na interfejs-prsten, koji je i dalje ležao na noćnom stočiću. Nikad ga nije nosila noću – stara navika iz vremena kad je bila rugoba, pa se stalno nekud iskradala. Diskretno je pulsirao, a ton mu je još uvek bio prigušen zbog spavanja. „Oh. Tek sam se sad probudila.“

„Pa, svejedno, zaboravi na poluzvanično. Sad su promenili u maskenbal. Moramo da smislimo *kostime*!“

Tali proverila vreme – beše malo pre pet posle podne. „Šta, za tri sata?“

„Aha, znam. Sve sam svoje stvari preturila. Prava sramota. Mogu li da svratim kod tebe?“

„Molim te.“

„Za pet minuta?“

„Naravno. Donesi doručak.“

Tali se isključila i spusti glavu na jastuk. Krevet se sad već vrteo kao lebdodaska; dan je tek počeo, a ona je već smlavljena.

Stavila je interfejs-prsten i besno odslušala pušteni ping, u kome se kaže kako večeras niko neće ući na zabavu bez stvarno šašavog kostima. Ostala su joj tri sata da smisli nešto pristojno, dok su drugi imali ogromnu prednost.

Tali se ponekad činilo da su dani kad je bila *pravi* krimos bili mnogo, mnogo jednostavniji.

* * *

Šaj je dovukla doručak: omlete od jastoga, tost, palačinke od krompira, kukuruzne uštipke, grožđe, čokoladne pogačice i bladije – sve u svemu, više hrane nego što čitavo pakovanje kalorijskih čistača može da izbriše. Pretrpani poslužavnik podrhtavao je u vazduhu, a podizači su se tresli kao klinci prvog dana škole.

„Ovaj, Šaj? Je l' se mi danas prurušavamo u balone?“

Šaj se zakikota. „Ma ne, nego si stvarno jezivo zvučala. A večeras moraš da budeš šašava. Svi krimosi dolaze da gласaju za tvoj prijem.“

„Divno, šašavo.“ Tali uzdahnu, olakšavši poslužavnik za bladi meri. Namrštila se na prvi gutljaj. „Nije dovoljno slano.“

„Nikakav problem“, reče Šaj, pa skinu kavijar kojim je bio ukrašen omlet i ubaci ga u piće.

„Bljak, riblje ulje!“

„Kavijar se super slaže sa svim.“ Šaj uze još jednu kašičicu, stavi je u usta i zatvorenih očiju sažvaka ikru. Okrenula je prsten da bi pustila muziku.

Tali je pijuckala bladi, koji je bar zaustavio okretanje sobe. Čokoladne pogačice su lepo zamirisale. Potom se prebacila na kukuruzne uštipke. Pa na omlet; mogla bi da proba i kavijar. Tali je za doručkom uvek nastojala da nadoknadi vreme izgubljeno u divljini. Dobra klopa za doručak pružala joj je osećaj da drži sve pod kontrolom, kao da oluja gradskih ukusa može da izbriše mesece variva i špagbola.

Muzika beše nova i od nje joj srce brže zakuca.

„Hvala, Šaj-la. Spasla si mi život.“

„Nema problema, Talić.“

„Šta si uopšte sinoć radila?“

Šaj se samo osmehnu, kao da je nešto ozbiljno zgrešila.

„Šta? Novi dečko?“

Šaj odmahnu glavom. Zatreptala je.

„Nisi valjda ponovo imala operaciju?“, upita Tali, a Šaj se zakikota. „Jesi. Pa ne smeš to da radiš češće od jednom nedeljno. Imaš li uopšte još nešto da središ?“

„Ma, u redu je, Talić. Samo lokalno.“

„Gde?“ Šajino lice je delovalo isto. Da ne krije tragove operacije pod pidžamom?

„Zagledaj se bolje.“ Šaj ponovo zatrepta dugim trepavicama.

Tali se nagnu napred, zabljuvši se u savršene oči boje bakra istačkane dijamantskom prašinom, i srce joj brže zalupa. Čitav mesec nakon dolaska u Nove Leptanovce, Tali su i dalje oduševljavale oči leptana. Bile su tako velike, pune dobrodošlice, sjajne od zainteresovanosti. Šajine bogate zenice kao da su žuborile: *Slušam te. Ti me očaravaš.* Kao da su svodile svet samo na Tali, stavljajući je u samo središte Šajine pažnje.

Sa Šaj se osećala čak i čudnije, jer ju je znala još iz dana kad su bile rugobe, pre nego što su je operacijom ovako sredili.

„Bliže.“

Tali udahnu da se smiri, a soba se ponovo zavrтела, no ovaj put prijatno. Dala je znak prozoru da propusti još malo sunčeve svetlosti i tad je ugledala dodatke.

„Oh, pravo leptansko delo.“

Smelije od svih ostalih svetlucah implantata, dvanaest sićušnih rubina oivičavalo je Šajine zenice, blago se crveneći pored smaragdskih dužica.

„Šašavo, a?“

„Aha. Ali čekaj... zar nisu donji levi drugačiji?“ Tali još više zaškilji. U svakom oku je treperio po dragulj kao sićušna bela sveća u bakarnim dubinama.

„Pet sati je!“, reče Šaj. „Kapiraš?“

Tali beše potrebno nekoliko časaka da se priseti kako se gleda na veliki sat na kuli u centru grada. „Ovaj, ali to je sedam. Zar ne bi trebalo da bude donji *desni* za pet sati?“

Šaj otpuhnu. „Zato što idu u smeru suprotnom od kretanja sata, ludice. Mislim, onako je baš dosadno.“

Tali je došlo da se smeje. „Čekaj. Imaš dragulje u očima? I oni pokazuju vreme? Ali *unatraške*? Zar to nije malo *previše*, Šaj?“

Tali smesta zažali zbog onoga što je rekla. Šajino lice poprimi tragičan izraz i s njega se izgubi sav malopredašnji sjaj. Delovala je kao da će zaplakati, samo bez natečenih očiju i crvenog nosa. Nova operacija je uvek osetljiva tema, gotovo kao nova frizura.

„Ne sviđa ti se“, Šaj je tiho optuži.

„Ma naravno da mi se sviđa. Kao što rekoh: pravo *lepotansko* delo.“

„Zaista?“

„Skroz. I *dobro* je što idu unatraške.“

Šaj se vrati osmeh, a Tali polako uzdahnu od olakšanja, i dalje ne mogavši da poveruje šta je uradila. Takve greške prave samo novi-novcijati lepotani, a od njene operacije prošlo je više od mesec dana. Zašto i dalje izgovara potpuno pogrešne stvari? Ako danas iznese još koje takvo zapažanje, neki krimos bi mogao glasati protiv nje. Dovoljno je da samo jedan uloži veto pa da te odbiju.

U tom slučaju će ostati sama, gotovo kao da je ponovo pobegla.

Šaj reče: „Mogle bismo da se maskiramo u sahat-kule, u čast mojih novih očnih jabučica.“

Tali se nasmeja, svesna da bezvezna šala znači da joj je oprošteno. Na kraju krajeva, Šaj i ona su prošle mnogo toga skupa. „Jesi li razgovarala s Perisom i Faustom?“

Šaj klimnu. „Rekli su da svi treba da se obučemo kao krimosi. Oni su već nešto smislili, ali to je tajna.“

„Tako su nevaljali. Pravi zločesti dečaci. A sve što su učinili kao rugobe jeste to da su se išunjali i možda nekoliko puta prešli reku. Nikad nisu stigli čak ni do Dima.“

Baš u tom trenutku završila se pesma pa su Taline poslednje reči odjeknule u nenadanoj tišini. Smišljala je šta bi još dodala, ali razgovor je podsećao na zemljomobil zaglavljen u blatu iz koga moraš da ga izvlačiš. A sledeća pesma nikako da krene.

Kad je konačno počela, Tali s olakšanjem reče: „Kostimi krimosa ne bi trebalo da nam budu problem, Šaj-la. Pa mi smo dva najveća krimosa u gradu.“

Šaj i Tali su dva sata tražile odeću, terajući rupu u zidu da izbace kostime, koje su potom isprobavale. Setile su se bandita, ali nisu znale kako su izgledali. U svim starim filmovima o banditima koje su gledale na zidnom ekranu, loši tipovi nisu ličili na krimose, već na debile. Gusari behu neuporedivo bolji izbor, ali Šaj nije htela da stavlja povez preko novih očiju. Lovci su bili još jedna ideja, ali je rupa u zidu bila protiv pištolja, pa čak i lažnih. Tali se prisećala poznatih diktatora iz prošlosti, ali većina su bili muškarci i to bez osećaja za modu.

„Možda da budemo zardašci?“, kaza Šaj. „Oni su u školi uvek bili loši momci.“

„Ali oni su izgledali kao i mi, čini mi se. Osim što su bili rugobe.“

„Ne znam, mogle bismo da sečemo drva, ili da palimo naftu, ili već nešto tako.“

Tali se nasmeja. „Reč je o kostimima, Šaj-la, a ne o načinu života.“

Šaj raširi ruke pa, trudeći se da zvuči šašavo, dodade: „Mogle bismo da pušimo duvan? Ili da vozimo kola?“

Ali rupa u zidu nije htela da im dâ ni cigarete ni automobile.

Doduše, Tali je zabavljalo da visi sa Šaj i isprobava garderobu, da frkće i kikoće se pa da baca stvari natrag na reciklažu. Uživala je da gleda kako joj stoji nova odeća, pa čak i ona blesava. Još u njoj nije izvetrilo sećanje na bol koji je osećala kad bi se pogledala u ogledalo dok su joj oči stajale preblizu, nos bio premali, a kosa sve vreme raščupana. Sad je neko predivan stajao preko puta nje, imitirajući joj svaki pokret – neko sa savršeno simetričnim licem, čija kosa sija i posle najstrašnijeg opijanja, a telo ima prelepe proporcije i mišiće. Neko čije se srebrnaste oči slažu sa svim što obuče.

Ali i neko ko ima bezvezan ukus za kostime.

Posle dva sata izvalile su se na krevet, koji se ponovo vrteo.

„Sve je trulo, Šaj-la. Zašto je sve tako trulo? Nikad me neće izabrati ako ne smislim kostim koji nije bezveze.“

Šaj je uhvati za ruku. „Ne brini se, Talić. Ti si već poznata. Nema razloga za nervozu.“

„Lako je tebi da to kažeš.“ I pored toga što su rođene istog dana, Šaj je postala lepotanka nekoliko nedelja pre Tali. Bezmalo je već čitav mesec punokrvi krivos.

„Neće to biti nikakav problem“, reče Šaj. „Ko god je imao posla sa Specijalnim okolnostima, rođeni je krivos.“

Tali oseti nešto kad je Šaj izgovorila te reči, nešto poput bolnog uboda. „Pa ipak, glupo mi je što nisam šašava.“

„Peris i Fausto su krivi što neće da nam kažu šta su obukli.“

„Hajde da sačekamo da dođu, pa da ih kopiramo.“

„To su i zaslužili“, složi se Šaj. „Hoćeš piće?“

„Možda bih i mogla.“

Tali se previše vrtelo u glavi da bi išla bilo kuda, pa je Šaj naložila poslužavniku s doručkom da ode po šampanjac.

* * *

Peris i Fausto su ušli u plamenu.

U pitanju su, zapravo, bile samo prskalice upletene u kosu i zakačene na odeću, koje su rasipale bezopasne plamičke svud po njima. Fausto se sve vreme kikotaao zato što ga je to golicalo. Obojica su nosili bandži-jakne – kostim je predstavljao skok s krova zgrade u požaru.

„Fantastično!“, izusti Šaj.

„Urnebesno“, složi se Tali. „Ali kakve to veze ima s krimosima?“

„Zar si zaboravila?“, kaza Peris. „Kad si prošlog leta upala na zabavu i izvukla se tako što si ukrala bandži-jaknu da bi skočila s krova? Najbolji ružan fazon u istoriji.“

„Naravno... ali zašto onda gorite?“, upita Tali. „Mislim, gde su tu krimosi ako zgrada stvarno gori?“

Šaj pogleda Tali kao da opet govori koještarije.

„Pa nismo mogli da nosimo samo bandži-jakne“, reče Fausto. „Mnogo je šašavije što gorimo.“

„Aha“, kaza Peris, ali Tali je primetila da je shvatio šta hoće da kaže i zbog toga se rastužio. Ona zašali što mu je išta rekla. Glupa Tali. A kostimi su stvarno šašavi.

Ugasili su prskalice da bi ih sačuvali za zabavu, a Šaj je naredila rupi u zidu da napravi još dve jakne.

„Hej, pa vi nas imitirate!“, požali se Fausto, ali ispostavilo se bez razloga. Rupa nije pravila bandži-jakne kostime, jer bi se moglo desiti da neko zaboravi da nije prava, pa skoči i razbije se. S druge strane, nije mogla da načini ni pravu jaknu; za sve složeno i trajno moralo se ići u trebovanje. A trebovanje im neće poslati jaknu zato što nema vatre.

Šaj frknu. „Kuća je danas potpuno bezveze.“

„Gde ste vi nabavili jakne?“, upita Tali.

„Prave su.“ Peris se nasmeja, prelazeći prstima po jakni. „Ukrali smo ih s krova.“

„Pa znači da *jesu* za krimose“, reče Tali i skoči s kreveta da ga zagrlji.

Dok je grlila Perisa, činilo joj se da zabava neće biti trula, niti da će bilo ko glasati protiv nje. Gledao ju je velikim smeđim očima, a onda ju je podigao i privio čvršće uza sebe. Uvek je osećala ovakvu bliskost prema Perisu dok su bili rugobe, pravili fore i zajedno rasli. Baš je šašavo što se i sad oseća isto.

Svih tih meseci koje je provela izgubljena u divljini, zapravo je samo želela da ponovo bude s Perisom, da bude lepotanka u Novim Lepotanovcima. Potpuno je glupo biti nesrećan, danas ili ma kog drugog dana. Verovatno je popila previše šampanjca.

„Zauvek najbolji drugovi“, prošaputa mu dok ju je spuštao da sedne.

„Hej, šta je ovo?“, upita Šaj. Beše zaronila u Talin ormar i preturala je po stvarima u potrazi za idejom. Izvadila je bezobličnu masu vune.

„A, to.“ Tali spusti ruke s Perisa. „To je moj džemper iz Dima, sećaš se?“ Džemper je delovao čudno, drugačije nego što ga je pamtila. Bio je sav zgužvan i jasno se videlo da su različiti delovi ručno ušivani. Ljudi u Dimu nisu imali rupe u zidu – morali su sami sve da prave. A ljudi, izgleda, nisu previše vešti u pravljenju stvari.

„Nisi ga reciklirala?“

„Nisam. Mislim da je napravljen od nekog čudnog materijala. Ono, rupa ne može da ga iskoristi.“

Šaj prinese džemper nosu i omirisa ga. „Uuu. I dalje miriše na Dim. Na logorske vatre i varivo koje smo uvek jeli. Sećaš se?“

Peris i Fausto priđuše da pomirišu. Oni nikad nisu izašli iz grada, osim na školskim izletima u Zardale Ruševine, a pogotovu nisu stigli do Dima, gde su svi po čitav dan morali da rade, da prave stvari i gaje (ili čak ubijaju) hranu, i gde su

svi ostajali rugobe i posle šesnaestog rođendana. Zapravo, ostajali su rugobe do smrti.

Naravno, Dim više ne postoji, zahvaljujući Tali i Specijalnim okolnostima.

„Hej, setila sam se, Tali!“, reče Šaj. „Hajde da idemo kao Dimljani!“

„To bi bilo potpuno kriminalno!“ izusti Fausto, očiju punih divljenja.

Sve troje pogledaše u Tali, uzbuđeni tom idejom. I mada je osetila još jedan neprijatan probod, znala je da bi bilo bezveze da ne pristane. A znala je i da ne bi bilo šanse da je s potpuno šašavim kostimom kao što je pravi džemper iz Dima neko ne izabere, zato što je Tali Jangblad rođeni krimos.

ŽURKA

Žurka se održavala u vili Valentino, najstarijoj zgradi u Novim Lepotanovcima. Iako visoka svega nekoliko spratova, onako opružena duž reke videla se s pola ostrva zahvaljujući transmissionom tornju na vrhu. I pored toga što su joj unutrašnji zidovi bili od pravog kamena pa sobe nisu mogle da pričaju, vilu Valentino je tradicionalno pratio glas da se u njoj održavaju velike i nezaboravne žurke. A na sobu za stanovanje u njoj čekalo se otprilike zauvek.

Peris, Fausto, Šaj i Tali prošli su vrtovima zadovoljstva. Na sve strane je vrvelo od ljudi koji su pošli na žurku. Tali primeti anđela s prelepim paperjastim krilima koja su sigurno naručena pre ko zna koliko *meseci*, što je neviđeno nepošteno, i još gomilu novih lepotana prurušenih u debele ljude s maskama koje su im pravile lažne podvaljke. Društvanke razgolićenih mladih žurkaroša, uglavnom prurušenih u prazardalce, potpaljivalo je logorske vatre i sviralo u bubnjeve, priređujući vlastitu malu prateću zabavu, po čemu su žurkaroši inače poznati.

Peris i Fausto su se uzbuđeno preganjali kad je pravi čas da se ponovo zapale. Hteli su da upadnu na žurku u velikom stilu, a da istovremeno sačuvaju dovoljno iskrica kad stignu i

ostali krimosi. Kako su se približavali bučnoj i bleštavoj vili, Talini živci su se sve više tanjili. Dimljanski kostim nije delovao bogzna kako. Tali je obukla svoj stari džemper a Šaj njegovu kopiju, u kompletu s grubim pantalonama, ruksakom i naoko ručno pravljenim cipelama, koje je rupa u zidu načinila prema Talinom opisu, datom po sećanju na iste takve koje je neko nosio u Dimu. Da bi delovale kao da se nisu sto godina kupale, umrljale su prašinom lice i odeću, što je na putu do žurke delovalo šašavo, a sad samo prljavo.

Na vratima su stajala dva Valentinjana odevena kao čuvari, vodeći računa da niko ne uđe nekostimiran. Isprva su zaustavili Fausta i Perisa, ali su se samo nasmejali kad se dvojac zapalio i rukom im pokazali da uđu. Na Tali i Šaj su samo slegnuli ramenima, ali su ih svejedno propustili.

„Čekaj samo da nas vide i ostali krimosi“, reče Šaj. „Oni će ukapirati.“

Četvorka se progura kroz gužvu i obre se okružena zbrkom od kostima. Tali je videla Sneška, vojnike, likove iz igrice i čitav Lepotanski komitet naučnika koji nose nacрте za operaciju lica. Na sve strane su se mogle sresti istorijske ličnosti u ludačkoj odeći iz raznih delova sveta, što je Tali samo podsetilo na to koliko su se ljudi međusobno razlikovali dok ih je živelo previše na svetu. Mnogi stariji novi lepotani nosili su savremene kostime: lekara, čuvara, građevinara, političara – ili bilo koje druge profesije kojom su želeli da se bave posle operacije koja će ih pretvoriti u zrele lepotane. Gomila vatrogasaca je iz šale pokušavala da ugasi Perisove i Faustove plamičke, ali samo su uspeli da iznerviraju ovu dvojicu.

„Gde li su?“, Šaj je neprekidno zapitkivala, ali kameni zidovi nisu odgovarali. „Ovo je tako šuplje. Kako ljudi uopšte ovde žive?“

„Mislim da sve vreme nose mobilne“, reče Fausto. „Trebalo je i mi da ih zatražimo.“

U vili Valentino postoji jedan problem: ljude ne možeš jednostavno naći tako što ćeš ih pozvati. Sobe su stare i gluve, pa je bilo isto kao kad si napolju. Tali u prolazu dodirnu dlanom zid i dopade joj se hladnoća prastarog kamena. To je podseti kako je u divljini sve takvo – surovo, nepomično i uvek isto. Nije preterano crkavala da pronade ostale krimose; ionako će je samo odmeravati ispod oka i pitati se kako da glasaju.

Lutali su krcatim hodnicima, zavirujući u prostorije pune astronauta i istraživača starinskog izgleda. Tali izbroja pet Kleopatru i dve Lilijan Rasel. Čak je primetila i nekoliko Rudolfa Valentina; ispostavilo se da je vila dobila ime po jednom prirodnom lepotanu još iz doba zardalaca.

Neke druge družine su se tematski obukle – družba štrebera klimatala se na lebdoklizaljicama s palicama za hokej, šaljivdžije su kao bolesni kućici nosili velike fiške oko vrata. A rojci su se, naravno, muvali na sve strane i neprekidno brbljali međusobno preko interfejs-prstenja. Njima su ugrađene potkožne antene kako bi mogli da se zivkaju gde god se nalazili, pa čak i unutar gluvih zidova vile Valentino. Ostale družine su se uvek podsmevale rojcima, koje je hvatao strah ako se ne kreću u ogromnim grupama. Svi do jednog nosili su kostime muva s velikim izbuljenim očima, što je barem imalo smisla.

No, kad među zbrkom maski ne iskrсну nijedan krimos, Tali se zapita jesu li namerno izbegli zabavu samo da ne glasaju za nju. Počeše je saletati paranoične misli, posle čega krajičkom oka stade primećivati priliku koja vreba u senci, delimično skrivena u gužvi, ali uvek prisutna. Međutim, kad god bi se okrenula, svilenkasti kostim bi joj šmugnuo iz vidokruga.

Nije mogla da dokuči ni da li je to momak ili devojka. Osoba je nosila masku, u isto vreme zastrašujuću i lepu, s okrutnim vučjim očima koje su se caklile pri prigušenom, treperavom

osvetljenju na žurki. Plastično lice uzburka nešto u Tali, pokrenu bolnu uspomenu, kojoj je trebalo nekoliko časaka da se uobličí.

I tek tad joj postade jasno šta kostim predstavlja: agenta Specijalnih okolnosti.

Ona se nasloni na hladan kamenu zid, prisativši se sivog svilenkastog kombinezona specijalaca i okrutnih lica koja su dobijali operacijom. Od prizora joj se zavrte u glavi, kao i uvek kad bi se prisećala dana provedenih u divljini.

Nije joj ulazilo u glavu šta taj kostim traži u Novim Lepotanovcima. Osim Šaj i nje same, teško da je bilo ko drugi ikad video specijalca. Većina ih je naprosto smatrala izmišljenim likovima i gradskim legendama, pa su za svaki neobičan događaj na njih svaljivali krivicu. Specijalci su se vešto skrivali. Njihov zadatak je bio da štite grad od spoljašnjih pretnji, kao što su to u doba zardalaca činili vojnici i špijuni, i samo su ih pravi kriminalci poput Tali Jangblad uživo videli.

Pa ipak, neko se baš dobro pomučio oko kostima. Taj je sigurno barem jednom video pravog specijalca. Ali zašto je ta prilika *prati*? Spazila ju je svaki bogovetni put kad se okrenula – kretala se sa zastrašujućom gracioznošću grabljivica, koje se sećala još otkako su je ganjali po zgarištu Dima onog jezivog dana kad su došli da je vrata u grad.

Ona odmahnu glavom. Kad god se seti tog vremena, naviru joj trule uspomene s kojima ne zna šta da radi. Naravno da je ne progone specijalci. A i zašto bi? Ta oni su je *spasli*, vratili je kući pošto je otišla iz grada da pronade Šaj. Kad god pomisli na specijalce, zavrte joj se u glavi, ali to je samo zbog toga što su njihova okrutna lica i smišljena tako da ulivaju strah u kosti, baš kao što se od pogleda na obične lepotane čovek oseti prijatno.

Moguće je da ta osoba uopšte ne vreba nju; možda ih je nekoliko, još jedna družina u istim odelima, raštrkana po zabavi,

pa joj se samo pričinjava da je jedan od njih prati. Ta je ideja svakako delovala neuporedivo manje ludački.

Ona sustiže ostale i poče zbijati šale s njima dok su tražili ostatak krimosa. Ipak, za sve to vreme nije prestajala da motri na prilike u mraku, dok uskoro nije postala sasvim sigurna da nema ni pomena o družini. Uvek je bila samo ta jedna osoba, koja ni s kim nije razgovarala, samo se šunjala. A tek kako se samo kretala, neobično graciozno...

Tali pokuša da se umiri. Specijalne okolnosti nemaju razloga da je prate. Uostalom, nema nikakvog smisla da specijalac dođe na maskenbal obučen kao *specijalac*.

Ona se na silu nasmeja. Verovatno se neki krimos šali s njom, neko ko je sto puta saslušao Šajinu i Talinu priču i napamet naučio sve o Specijalnim okolnostima. Ako je o tome reč, onda je skroz trulo da odlepi pred svima. Bolje da potpuno prestane obraćati pažnju na lažnog specijalca.

Tali osmotri svoj kostim, pitajući se ne pojačava li joj uzrujanost i odelo iz Dima. Šaj je u pravu: miris starog, štrikanog džempera budio je sećanja na vreme provedeno izvan grada, na dane kad joj je kičma pucala od dirinčenja a noću se sedelo oko logorske vatre, i sve pomešano s prizorima lica ostarelih rugoba od kojih se ponekad uz krike budi iz sna.

Život u Dimu načisto joj je pomutio glavu.

Niko drugi ne primećuje priliku. Zar su i oni upućeni u šalu? Fausto je neprekidno brinuo da mu se prskalice ne istroše pre nego što ih ostali krimosi vide. „Da proverimo da nisu u nekoj kuli“, reče on.

„Barem možemo da ih nazovemo iz neke prave zgrade“, složi se Peris.

Šaj frknu i uputi se ka najbližim vratima.

„Sve mi je jedno, samo da se izvučemo iz ove gomile trulog kamenja.“

Zabava se ionako izlivala napolje, šireći se izvan okvira prastarih kamenih zidova. Šaj ih nasumice povede prema jednoj kuli, pravo kroz grupicu frizuraca s natapiranim perikama nalik na košnice i s vlastitim rojem bumbara, zapravo žuto-crnih mikroletača, koji su se kretali po žičanim putanjama oko njihovih glava.

„Nisu zujanje potrefili kako treba“, reče Fausto, mada Tali beše jasno da je zadivljen. Iskrice u njegovoj kosi gasnule su i ljudi su ga zagledali pitajući se: *U čemu je fora?*

Iz kule zabave Peris pozva Zejna i ovaj mu reče da su svi krimosi gore. „Dobro si pogodila, Šaj.“

Četvorka se nagura u lift zajedno s hirurinom, trilobitom i dvojicom pijanih hokejaša, koji su muku mučili da održe ravnotežu na lebdoklizalkama.

„Skidaj taj nervozni izraz s lica, Talić“, kaza Šaj, stegnuvši je za rame. „Primiće te, ne beri brigu. Zejnu se dopadaš.“

Tali se osmehnu na silu, pitajući se koliko u tome ima istine. Zejn ju je neprekidno zapitkivao o njenim ružnim danima, ali tako se ponašao sa svima – upijao je priče drugih krimosa bečeći zlatom istačkane oči. Zašto bi on mislio da je Tali Jangblad posebna?

No neko drugi očigledno jeste tako mislio – dok su se vrata lifta zatvarala, Tali krajičkom oka spazi sivi svilenkasti kostim kako se graciozno provlači kroz gužvu.